

23) Písnička pro všední den

Všimli jste si, že některý den má zvláštní vůni, svou osobitou náladu a není tak docela jako ty ostatní? Můj den voněl čerstvě nažehlenou košilí a jarem. Na hliníkové konstrukci našeho letitého staveniště se usadil kos a zpíval. Měl trochu jiný nápěv, než kos u mých rodičů v Kralupech, ale zdálo se mi, že i on svými tóny volá trávu a květy, aby se probudily z kořínků, volá slunce, aby už vykouklo z růžovofialového pruhu hned za budovou metra, volá lidskou touhu z hlubin spící lhostejnosti. Jeho hlas byl malý ranní zázrak chladného dne. Paneláky byly méně šedivé a lidé vlídnější.

I dál se tenhle den podobal pytlíku kuliček, z něhož se každá na jedno ťuknutí poslušně skutálí do důlku. Ještě po cestě z práce jsem se vracela s písničkou a úsměvem na rtech. Pár tónů se mi zatoulalo v samoobsluze ve frontě na košíky a pár do regálu s chlebem, který už několik dní na pec jen vzpomínal.

Ze zasněné pohody mě po návratu domů vytrhl klasičtý rozhovor, opakující se vždy v podobné tónině.

„Mámo, já ti něco řeknu, jo? Ale ty se budeš zlobit,“ přišmajchlovala se ke mně v kuchyni Hanka.

„Ale, ale, copak se děje?“

„Já jsem dostala trojku.“

„No, to moc velká sláva v první třídě není. Copak se ti zase nepovedlo?“

„Cvičení ve školní písance. Víš, já jsem nevěděla, jak to soudružka učitelka chce.“

„Já vím, nedávala jsi pozor. Takže tři dny bez televize, ano?“

„Hm.“

„A hezky se snaž, ať to máš zase lepší.“

Další tóny dobré nálady braly postupně za své po večeři, kdy se děti dostaly do ráže a jejich energie se

nemohla směstnat do našich čtyř nevelkých místností. Ve chvíli, kdy intenzita překročila hranici snesitelnosti v rámci vibrace panelových zdí, jsem sáhla k ručnímu ponaučení. Pomohlo to. Příkrývky v postelích se vyboulily dětskými zadečky a sousedům dole pod námi přestal padat na hlavu strop.

Už už jsem se chtěla uvelebit v obýváku u pletení, ale zaslechla jsem od Hančiny postýlky podivné tlumené zvuky. Pod zmuchlanou pokrývkou jsem objevila dvě uplakané oči.

„Co je, něco tě bolí,“ zeptala jsem se tiše a hned mi bylo jasné, že nás zase čeká bolavé ucho. Jenže tentokrát jsem byla vedle.

„Když vy, hh, hh, mě nemáte rádi. Protože zlobím a špatně se učím.“

Kdyby mě v té chvíli někdo plácl mokrým hadrem přes hlavu, vyšlo by to nastejno. Představa, že v naší rodině může někdo citově strádat, mě zaskočila. Hladila jsem ji a snažila se vysvětlit, že láska vůbec nesouvisí s prospěchem či chováním, ale falešný akord, který tak hlasitě zazněl do tónů dnešního dne, narušil můj klid.

Ještě v posteli jsem přemýšlela o svých dětech, o našich vztazích, o lásce. Proč žádná pohádka nevypráví o kouzelné jeskyni, kde by si lásku lidé mohli nabírat plnými hrstmi a odnést domů do rodinné pokladničky? Asi by před touhle jeskyní stála pěkně dlouhá fronta. A já bych si tolik přála, aby v ní naše děti stát nepotřebovaly.